

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 76 0 П 011183 19 Рев 2
Бања Лука, 11.02.2020. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Биљане Томић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља „Р.“ из Б.- Аустрија, заступаног по М.П., адвокату из Б., против тужених Д.Ћ. из Р., заступаног по С.Ш., адвокату из Н., те „А.о.“ а.д. Б.1, заступаног по Б.М., адвокату из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Приједору број 76 0 П 011183 17 Гж 3 од 03.6.2019. године, на сједници одржаној 11.02.2020. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев туженог „А.о.“ а.д. Б.1 за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.535,62 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Новом Граду број 76 0 П 011183 16 П 2 од 28.8.2017. године одбијен је као неоснован захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му исплате износ од 36.622,23 Еура са каматом и парничним трошковима. Тужитељ је обавезан да туженима накнади трошкове спора и то туженом Д.Ћ. (даље: првотужени) у износу од 10.160,00 КМ, а туженом „А.о.“ а.д. Б.1 (даље: друготужени) у износу од 5.666,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Приједору број 76 0 П 011183 17 Гж 3 од 03.6.2019. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужитељ је изјавио ревизију против другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и усвоји тужбени захтјев или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Друготужени у одговору на ревизију истиче да је ревизија неоснована и предлаже да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да му тужени солидарно накнаде износ који је он исплатио за свог осигураника Ћ.М. на име накнаде штете у виду трошкова његовог лијечења.

Проведеним доказима је утврђено: да се дана 14.3.2009. године у мјесту Рудице на магистралном путу Мркоњић Град-Босанска Крупа збила саобраћајна незгода у којој су учествовали Ћ. М., који је управљао моторним возилом марке „Ауди 6“, те првотужени, који је управљао моторним возилом марке „Голф 2“, осигураним код правног предника друготуженог; да се ова незгода догодила тако што је Ћ.М. вршио радњу претицања возила првотуженог, који је истовремено својим возилом скренуо улијево, услијед чега је дошло до контакта ова два возила; да је првотужени скривио ову саобраћајну незгоду, ради чега му је правоснажном пресудом кривичног суда за извршено кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја изречена условна осуда; да је Ћ.М. у овој саобраћајној незгоди претрпио тешке тјелесне повреде у виду прелома ребара и ноге те излива крви у плућа; да је Ћ.М. био на лијечењу одн. рехабилитацији у здравственој установи у Аустрији у периоду од 15.10. - 10.12.2009. године и да је против тужених поднио тужбу за накнаду материјалне и нематеријалне штете проистекле из наведеног штетног догађаја.

Полазећи од ових утврђења првостепени суд је одбио тужбени захтјев с образложењем да тужитељ није доказао да је сносио трошкове лијечења Ћ.М. нити је доказао висину тих трошкова.

Другостепени суд такође сматра да тужитељ није доказао основаност тужбеног захтјева, уз напомену да нема ни доказа да су трошкови лијечења и изгубљена зарада Ћ.М. у узрочној вези са предметном саобраћајном незгодом.

Нижестепене пресуде су правилне и законите.

Страна заједница пензијског и инвалидског осигурања има право на накнаду штете настале исплатом трошкова лијечења и инвалидске пензије оштећеном лицу, па може подићи регресну тужбу против осигураваача чији је осигураник одговоран за штетни догађај, уз услов да постоји реципроцитет. Тако прописују одредбе члана 8. ст. 5. и 6. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима од одговорности („Службени гласник Републике Српске број 102/09 - Пречишћени текст).

У конкретном случају тужитељ је од домаће организације за осигурање и њеног осигураника захтијевао накнаду штете коју је претрпио због издатака поводом лијечења свог осигураника Ћ.М. и исплатама инвалидске пензије. Нижестепени судови су његов захтјев одбили с образложењем да није доказао да је претрпио ову врсту штете.

Тужитељ је у жалби против првостепене пресуде, а сада и у ревизији против другостепене пресуде, указао да првостепени суд није провео све доказе које је он предложио, а на основу којих би, да су проведени, биле утврђене све чињенице од којих зависи основ и висина постављеног тужбеног захтјева.

Овај приговор тужитеља није основан. Наиме, он је у тужби предложио да се, између осталог, проведе доказ саслушањем парничних странака и увидом у предмет првостепеног суда број 76 0 П 010585 11 П, али је накнадно одустао од приједлога да се изврши увид у наведени парнични спис већ је на рочишту од 27.9.2016. године предложио да се, умјесто увида у цијели спис, прочитају само неки докази из тог списка (рачуни везани за лијечење Ћ.М.). Након окончања доказног поступка пуномоћник тужитеља је изричито потврдио да су изведени сви докази које је предложио. Унаточ томе, а будући да је у жалби тужитељ навео да првостепени суд није саслушао његовог

генералног директора у својству парничне странке већ само првотуженог, другостепени суд је заказао расправу на коју је позвао парничне странке, које се нису одазвале позиву, ради чега нису ни саслушане. Тужитељ је чак изјавио да је бесмислено позивати на расправу његовог генералног директора. Стога су неаргументовани ревизиони приговори да су нижестепени судови починили повреду одредаба парничног поступка јер нису извршили увид у други парнични спис и нису саслушали све странке.

У ревизији тужитеља се наводи и да постоји доказ о висини трошкова рехабилитације Ћ.М. Тачно је да из рачуна, кога је Рехабилитациони центар из Беча испоставио тужитељу дана 11.12.2009. године, произлази да се Ћ.М. налазио код њих на лијечењу 55 дана и да трошкови тог лијечења одн. накнада за његу износи 18.425,00 Еура. Међутим, тужитељ није предочио доказ (налог за плаћање, уплатница, вирман и слично) да је он заиста и платио наведени износ. Из приложених материјалних доказа произлази и да је Ћ.М. остварио право на накнаду одн. услуге у износу од 1.892,54 Еура и да дио тог износа плаћа КВБ, али нема доказа да је тужитељ платио преостали износ по наведеном основу. Осим тога, Ћ.М. је у периоду од 01.01. 2010. до 31.01.2011. године било признато право на привремену инвалидску пензију и изгубљену зараду у укупном износу од 14.193,71 Еура, с тим да дио тог износа треба платити КВБ, али нема доказа о томе да ли је и када тужитељ извршио плаћање по наведеном основу. Потребно је нагласити да је право на привремену инвалидску пензију, која му је укинута почев од 31.01.2011. године, Ћ.М. остварио првенствено услијед болести (остеопороза, високи крвни притисак, холестерол и прекомјерна тјелесна тежина), а само дијелом услијед повреда задобијених у предметној саобраћајној незгоди. Имајући ово у виду, а како се из приложених доказа не види да ли је исти био на лијечењу због болести или због задобијених повреда, указује се као правилан закључак нижестепених судова да тужитељ није доказао основаност захтјева постављеног у овом спору.

Стога је ревизију ваљало одбити (члан 248. Закона о парничном поступку - „Сл. гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, даље: ЗПП).

Захтјев друготуженог за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију није основан јер та радња није била од утицаја на доношење одлуке у овом спору тј. није била нужна за вођење парнице, ради чега је овај захтјев одбијен (члан 397. ст. 1. у вези са чланом 387. ст. 1. ЗПП).

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић